

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24.07.2012, sp. zn. 32 Cdo 3337/2010, ECLI:CZ:NS:2012:32.CDO.3337.2010.1

Číslo: 135/2012

Právní věta: Ustanovení občanského zákoníku o promlčení nelze považovat za ustanovení na ochranu spotřebitele ve smyslu § 262 odst. 4, části první věty za středníkem, obch. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.07.2012

Spisová značka: 32 Cdo 3337/2010

Číslo rozhodnutí: 135

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Promlčení, Ručení, Smlouva o úvěru, Smlouva spotřebitelská

Předpisy: § 101 obč. zák.

§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

§ 261 odst. 3 písm. d) obch. zák.

§ 261 odst. 4 obch. zák.

§ 262 odst. 4 obch. zák.

§ 303

§ 392 odst. 1

§ 397

§ 497

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se žalobou podanou dne 6. 11. 2008 domáhala po žalovaném zaplacení částky 440 000 Kč z titulu ručení za úvěr poskytnutý M. Š. (dále jen „dlužník“).

O k r e s n í s o u d v Hradci Králové rozsudkem ze dne 15. 4. 2009, žalobu o zaplacení částky 440 000 Kč zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobkyně poskytla dlužníku úvěr bez určení účelu ve výši 440 000 Kč na základě smlouvy o úvěru uzavřené 21. 11. 2003 (dále jen „smlouva o úvěru“), v níž se dlužník zavázal úvěr spolu s dohodnutými úroky vrátit v sedmdesáti měsíčních splátkách po 9398 Kč zahrnujících jistinu i úrok. Dlužník úvěr řádně nesplácel, žalobkyně jej proto v souladu čl. VI. odst. 3 písm. e) obecných podmínek K. banky, a. s., pro úvěry občanům, vyzvala, aby splatil celou jistinu a příslušenství prvního pracovního dne následujícího po doručení výzvy, tj. 5. 11. 2004. Splnění závazku dlužníka bylo zajištěno ručením žalovaného do výše 440 000 Kč založeným prohlášením

ručitele a dohodou věřitele a ručitele z 21. 11. 2003 o způsobu úhrady závazku (dále jen „prohlášení ručitele“).

Soud prvního stupně dovodil, že na vztah mezi žalobkyní a dlužníkem a též na akcesorický vztah mezi žalobkyní a žalovaným jako ručitelem je nutno aplikovat ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák., neboť smlouvou o úvěru byl dlužníkovi poskytnut spotřebitelský úvěr. Námitku promlčení vznesenou žalovaným považoval za důvodnou, máje za to, že ustanovení o promlčecí době upravené v občanském zákoníku je ustanovením směřujícím k ochraně spotřebitele, tedy v jeho prospěch. S odkazem na ustanovení § 101 obč. zák. ve spojení s § 262 odst. 4 obch. zák. uzavřel, že s ohledem na datum doručení výzvy k plnění dlužníku (4. 11. 2004) běžela ode dne následujícího po dni splatnosti závazku (tj. od 6. 11. 2004) tříletá promlčecí doba, která uplynula 6. 11. 2007. Podala-li žalobkyně žalobu 6. 11. 2008, učinila tak po uplynutí promlčecí doby.

K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové k odvolání žalobkyně rozsudkem ze dne 25. 2. 2010 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovanému uložil zaplatit žalobkyni částku 440 000 Kč s tím, že tato povinnost zaniká v rozsahu plnění úvěrového dlužníka stanoveného rozhodčím nálezem JUDr. J. B. ze dne 22. 4. 2005 a naopak (první výrok), a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (druhý a třetí výrok).

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že právní vztah mezi žalobkyní a žalovaným se řídí ustanovením § 303 a násl. obch. zák. upravujících ručení, a to s ohledem na ustanovení § 261 odst. 4 obch. zák. ve spojení s § 261 odst. 3 písm. d) obch. zák., když jde o zajištění závazku ze smlouvy o úvěru uzavřené podle § 497 a násl. obch. zák. Nepřisvědčil však závěrům, že ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. je třeba použít na všechny vztahy podle ustanovení § 261 obch. zák., tedy i na vztahy vzniklé při zajištění, nevyplývá-li ze znění ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák., že by vztahy vzniklé při zajištění byly vyňaty z aplikace ustanovení sloužících k ochraně spotřebitele, a že ustanovení o promlčecí době je třeba považovat za ustanovení směřující k ochraně spotřebitele, protože úprava promlčecí doby v občanském zákoníku je pro dlužníka i ručitele příznivější.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. [32 Odo 364/2005](#), odvolací soud dovodil, že při posouzení námitky promlčení je nutno přihlídnout k ustanovení § 310 obch. zák., podle něhož se právo věřitele vůči ručiteli nepromlčí před promlčením práva vůči dlužníkovi. Přitom promlčení práva věřitele vůči ručiteli lze konstatovat pouze tehdy, je-li nepochybně zjištěno promlčení práva věřitele vůči dlužníku. Závěr o promlčení práva věřitele proti dlužníku musí být založen na zjištění všech rozhodných skutečností, s nimiž zákon spojuje počátek, běh a skončení promlčecí doby. Obsahuje-li obchodní zákoník v ustanoveních § 387 až § 408 kogentní a ucelenou úpravu promlčení, je v obchodních závazkových vztazích vyloučeno použití ustanovení občanského zákoníku o promlčení. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že výzva k plnění byla dlužníkovi doručena 4. 11. 2004, dlužník měl tedy splnit závazek následujícího dne, což neučinil a od 6. 11. 2004 začala žalobkyni běžet čtyřletá promlčecí doba, v níž byla jako věřitelka oprávněna domáhat se splnění závazku na žalovaném jako ručiteli. Žaloba byla u soudu podána 6. 11. 2008, tedy v poslední den promlčecí doby a námitka promlčení není důvodná.

K výši žalované částky odvolací soud uvedl, že z provedených důkazů vyplývá, že zahrnuje jistinu ve výši 311 942,13 Kč a úroky, které představují 243 623,48 Kč, přičemž žalobkyně požaduje částku nižší a úroky z prodlení žalobkyně nepožaduje. S ohledem na rozhodčí nález zavazující dlužníka k plnění byla tato okolnost vyjádřena ve výroku rozsudku.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, odkazuje co do přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a co do důvodů na ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) a odst. 3 o. s. ř.

Dovolatel nesouhlasí s posouzením námitky promlčení odvolacím soudem. Namítá, že na závazkový

vztah mezi věřitelem a ručitelem lze aplikovat ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. i pokud jde o promlčení. Toto ustanovení podle názoru dovolatele přímo ukládá použít ustanovení občanského zákoníku vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem, a jelikož promlčecí doba pro uplatnění práva věřitele jak vůči dlužníkovi, tak vůči ručiteli, je podle občanského zákoníku kratší, než podle obchodního zákoníku, je zřejmé, že právní úprava obsažená v občanském zákoníku je pro spotřebitele výhodnější, tedy je ve prospěch spotřebitele. Smyslem ochrany spotřebitele je nepochybně vyvážení pozic účastníků závazkového vztahu, kdy na jedné straně vystupuje spotřebitel, nepodnikatel, a na druhé straně podnikatel. Úprava promlčení obsažená v občanském zákoníku klade na podnikatele jako silnější stranu vztahu přísnější požadavek uplatnit právo v kratší tříleté promlčecí době. Dovatel zdůrazňuje, že v daném případě proto nelze použít ustanovení § 310 obch. zák., neboť promlčení je nutno posoudit jen podle úpravy obsažené v občanském zákoníku.

Dovatel vyjadřuje přesvědčení, že nárok žalobkyně je nedoložený, nepřezkoumatelný, odporující právním předpisům i judikatuře Nejvyššího soudu. Výše úroků z prodlení byla „stanovena“ na 25 % a tyto úroky z prodlení byly počítány jak z dlužné jistiny po splatnosti, tak z úroků po splatnosti. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [32 Odo 873/2006](#) ze dne 30. 10. 2008 (jde o rozhodnutí uveřejněné pod číslem 87/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) uvádí, že u spotřebitelských smluv může být výše úroků z prodlení maximálně v zákonné výši, tj. v souladu s ustanovením § 517 obč. zák. Žalobkyně neoprávněně požaduje zaplacení úroků z prodlení ze smluvních úroků po splatnosti, přestože nárok na zaplacení úroku z prodlení vzniká pouze při prodlení se zaplacením jistiny, nikoliv při prodlení se zaplacením příslušenství pohledávky; smluvené úroky se nestávají součástí jistiny, a proto se neúčtují. V té souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. [35 Odo 101/2002](#) (jde o rozhodnutí uveřejněné pod číslem 5/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Kdyby žalobkyně „účtovala“ dlužníkovi úroky z prodlení v zákonné výši a pouze z dlužné jistiny, dluh by musel být nižší a fakticky již splacen v mnohem větší míře. Ze specifikace pohledávky předkládané žalobkyní v průběhu řízení není podle dovolatele zřejmé, zdali plnění nezapočítává na úrok z prodlení v nezákonné výši a na úrok z prodlení ze smluvních úroků. Žalobkyně přitom předložila k prokázání svých tvrzení o výši dluhu pouze interní doklady banky, ze kterých není možné výši dluhu „věrohodně přezkoumat“. Odvolací soud z těchto listin nekriticky vycházel, ač měla žalobkyně předložit historický vývoj dluhu a specifikaci vymožených plateb včetně vyčíslení, na jaké nároky žalobkyně byly platby započteny.

Dovatel navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a navrhuje dovolání zamítnout.

N e j v y š š í s o u d dovolání proti měnícímu výroku odvolacího soudu ve věci samé zamítl, ve zbývajícím rozsahu dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Dovatel napadá rozsudek odvolacího soudu výslovně ve všech výrocích, tedy i ve výrocích o nákladech řízení. V této části není dovolání přípustné, když z ustanovení § 237 až § 239 o. s. ř. jeho přípustnost dovodit nelze (k tomu srov. např. rozhodnutí uveřejněné pod číslem 4/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Nejvyšší soud proto dovolání v tomto rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 5, věty první, a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.

Dovolání proti měnícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.; není však důvodné.

Nejvyšší soud přezkoumal rozhodnutí odvolacího soudu, jsa vázán uplatněnými dovolacími důvody

včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil (srov. § 242 odst. 3, větu první, o. s. ř.).

Posoudit, zda napadený rozsudek je se zřetelem k uplatněnému dovolacímu důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. správný, znamená z pohledu dovolacích námitek podrobit dovolacímu přezkumu právní závěr odvolacího soudu, že ručitelský závazek osoby, kterou lze považovat za spotřebitele, zajišťující závazek dlužníka – spotřebitele, ze smlouvy o úvěru se řídí, včetně promlčení, obchodním zákoníkem.

Podle ustanovení § 261 obch. zák. touto částí zákona se řídí bez ohledu na povahu účastníků závazkové vztahy ze smlouvy o prodeji podniku nebo jeho části (§ 476), smlouvy o nájmu podniku (§ 488b), zástavní právo k obchodnímu podílu (§ 117a), smlouvy o úvěru (§ 497), . . . [odstavec 3 písm. d)]. Touto částí zákona se řídí i vztahy vzniklé při zajištění plnění závazků v závazkových vztazích, jež se řídí touto částí zákona podle předchozích odstavců (odstavec 4).

Podle ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. ve vztazích podle § 261 nebo podržících obchodnímu zákoníku dohodou podle odstavce 1 se použijí, nevyplyvá-li z tohoto zákona nebo ze zvláštních právních předpisů něco jiného, ustanovení této části na obě strany; ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku.

Podle ustanovení § 397 obch. zák. nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.

Ustanovení § 392 odst. 1, věta první, obch. zák. určuje, že u práva na plnění závazku běží promlčecí doba ode dne, kdy měl být závazek splněn nebo mělo být započato s jeho plněním (doba splatnosti).

Podle ustanovení § 101 obč. zák. pokud není v dalších ustanoveních uvedeno jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé.

V projednávané věci vznikl závazek dlužníka ze smlouvy o úvěru uzavřené podle ustanovení § 497 obch. zák., jež je podle ustanovení § 261 odst. 3 písm. d) obch. zák. tzv. absolutním obchodem, který se řídí bez ohledu na povahu účastníků ustanoveními části třetí obchodního zákoníku. I přes svou povahu výlučného obchodního závazku je však smlouva o úvěru s ohledem na skutečnost, že dlužník jako jedna ze stran této smlouvy nebyl podnikatelem, smlouvou spotřebitelskou ve smyslu § 52 a násl. obč. zák., a proto se uplatní ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák., jak je výše citováno.

Odpověď na otázku, zda ručitelský závazek ke smlouvě o úvěru uzavřené mezi bankou a spotřebitelem se řídí občanským nebo obchodním zákoníkem vyplývá jednoznačně z ustanovení § 261 odst. 4 a § 262 odst. 4, části první věty před středníkem, obch. zák. a závěr odvolacího soudu je proto správný.

Zásadní otázkou tak je posoudit, zda úprava promlčení obsažená v občanském zákoníku v § 101 a násl. je právě těmi jinými ustanoveními směřujícími k ochraně spotřebitele, která měl zákonodárce při zavedení ustanovení § 262 odst. 4, části věty první za středníkem, obch. zák. do našeho právního řádu na zřeteli. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že nikoliv. Ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. bylo převzato do právního řádu České republiky zákonem č. 370/2000 Sb., kterým se mění obchodní zákoník, účinným od 1. 1. 2001 (současné podoby nabylo zákonem č. 501/2001 Sb., kterým se mění obchodní zákoník, účinným od 31. 12. 2001), v souvislosti s požadavky Směrnice Rady ES č. 93/13/EHS z 5. 4. 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (dále jen

„Směrnice“), na jejímž základě též byla do občanského zákoníku doplněna ustanovení § 52 až § 65 upravující spotřebitelské smlouvy. Cílem bylo rozšíření použitelnosti ustanovení na ochranu spotřebitele na všechny typy smluv bez ohledu na to, v jakém kodexu jsou upraveny. Výkladem § 262 odst. 4, části věty první za středníkem, obch. zák. však nelze dospět k závěru, že odůvodňuje aplikaci jakéhokoli ustanovení, jež by mohlo být pro spotřebitele výhodnější. Takovému závěru nelze přisvědčit již jen proto, že by vnášel do právních vztahů zásadní nejistotu a znamenal by též výrazný zásah do zásady rovnosti účastníků těchto vztahů. Úprava promlčení není úpravou, která směřuje k ochraně spotřebitele; odlišně stanovená délka promlčecí doby v občanském a obchodním zákoníku je pouze výsledkem různých legislativních procesů, z nichž však žádný nesměřuje k ochraně slabší strany (spotřebitele). Promlčení působí vůči oběma stranám stejně, z komplexní úpravy promlčení v každém z těchto zákonů nelze považovat jen některá z nich za výhodnější pro spotřebitele.

Argumentuje-li dovolatel výhodnější úpravou promlčení pro spotřebitele v občanském zákoníku pro kratší obecnou promlčecí dobu (podle ustanovení § 101 je promlčecí doba tři roky) oproti úpravě v obchodním zákoníku (podle ustanovení § 397 je promlčecí doba čtyři roky), mohlo by jít o výhodu jen v případě, že spotřebitel je v postavení dlužníka. Kdyby byl v postavení věřitele, pak by podle logiky dovolatele kratší promlčecí doba již výhodou nebyla. Výklad ustanovení § 262 odst. 4, části první věty za středníkem, obch. zák., který by rozlišoval, zda spotřebitel je v pozici nositele práva či v pozici osoby mající povinnost, a podle toho umožňoval použití příslušného ustanovení o promlčení v občanském nebo obchodním zákoníku podle konkrétní situace, je nepřijatelný. Nesprávnost názoru dovolatele se projevuje zřetelně i na délce promlčecí doby v případě uznání závazku podle občanského a obchodního zákoníku. Podle úpravy v občanském zákoníku, která je podle názoru dovolatele pro spotřebitele příznivější proto, že stanoví kratší obecnou promlčecí dobu, je podle ustanovení § 110 odst. 1 promlčecí doba desetiletá, kdežto podle úpravy v ustanovení § 407 odst. 1 obch. zák. je promlčecí doba čtyřletá. V případě uznání závazku dlužníkem je tedy úprava promlčecí doby v obou zákonech, pokud jde o její délku, zcela opačná z hlediska výhodnosti pro spotřebitele v postavení dlužníka. I z tohoto srovnání úpravy promlčení v občanském a obchodním zákoníku lze dovodit, že ustanovení o promlčení v občanském zákoníku nelze považovat za ustanovení na ochranu spotřebitele ve smyslu ustanovení § 262 odst. 4, části první věty za středníkem, obch. zák.

Ve smyslu článku 3 Směrnice pak za ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je třeba považovat takové, které chrání slabší stranu proti silnější, tj. že upravuje vztah dvou subjektů ve výrazně nerovnovážném postavení (obdobně Dědič, J., Čech, P.: Obchodní právo po vstupu ČR do EU, 2. vydání, Bova Polygon, Praha 2005, s. 382). Musí jít tedy o ustanovení, které bylo přijato přímo na ochranu spotřebitele, anebo ustanovení, jehož charakter je takový, že záměrným způsobem chrání slabší stranu smluvního vztahu (k tomu srov. v právní literatuře např. Vymazal, L.: Ochrana spotřebitele a její meze v obchodním závazkovém právu. Obchodněprávní revue, 2010, č. 2, dále Zoulík, F.: Soukromoprávní ochrana slabší smluvní strany. Právní rozhledy, 2002, č. 3, s. 109). To, že občanský zákoník, či jiný zvláštní předpis – i v budoucnu vydaný – má aplikační přednost pouze ve vymezených případech, tedy jen jde-li o ochranná ustanovení, podpůrně vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 501/2001 Sb., kterým bylo ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. novelizováno do současné podoby. V ní je k bodu 103 uvedeno, že změna § 262 má lépe vyjádřit původní myšlenku. Ta spočívá v tom, že ochranná ustanovení občanského zákoníku, ale také zvláštních předpisů včetně těch, které budou vydány v budoucnosti, musejí mít přednost před režimem obchodního zákoníku včetně režimu dohodnutého podle odstavce 1. Současně se zakotvuje přednost úpravy občanského zákoníku pro úpravu společných závazků a odpovědnosti, jestliže stranou vztahu je nepodnikatel. Tyto úpravy jsou totiž mírnější.

Jestliže by úmyslem zákonodárce bylo upřednostnit aplikaci všech pro nepodnikatele „výhodnějších“ úprav, jistě by nepoužil formulaci příkladným výčtem s výslovným odkazem na úpravu spotřebitelských smluv, adhezních smluv a zneužívajících klauzulí, ale obecnou formulaci.

Odvolací soud tak správně uzavřel, že na vztah ručitele zajišťující závazek ze spotřebitelské smlouvy je třeba aplikovat úpravu promlčení obsaženou v obchodním zákoníku, tedy čtyřletou promlčecí dobu podle ustanovení § 397 obch. zák., která začala běžet podle ustanovení § 392 odst. 1 obch. zák. od splatnosti pohledávky, byť to v odůvodnění explicitně nevyjádřil.

Námitkou, že nárok žalobkyně je co do výše nedoložený a nepřezkoumatelný, dovolatel uplatnil dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu třeba považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly a ani jinak nevyšly za řízení najevo, pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti je logický rozpor, nebo jestliže výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z ustanovení § 133 až 135 o. s. ř. Samotné hodnocení důkazů dovolacím důvodem stanoveným v § 241a odst. 3 o. s. ř. napadnout nelze.

Dovolatel zpochybňuje správnost skutkových zjištění odvolacího soudu o výši dosud dlužné jistiny a úroků pouze prostřednictvím polemiky s hodnocením důkazů, tedy způsobem, který při uplatnění dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. nemá k dispozici. V postupu odvolacího soudu při hodnocení důkazů Nejvyšší soud neshledal z pohledu ustanovení § 132 a násl. o. s. ř. žádné pochybení.

Námitka, že odvolací soud přiznal žalobkyni úroky z prodlení ve výši, jež je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, je zjevně neopodstatněná, když úroky z prodlení se odvolací soud nezabýval, neboť žalobkyně je nepožadovala (jako příslušenství jistiny požadovala pouze smluvní úroky ve výši 14,7 % p. a., jejichž výše nařízením vlády č. 142/1994 Sb. není regulována).

Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněných dovolacích důvodů správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo a Nejvyšší soud neshledal vady, uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., ani jiné vady řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.), dovolání v rozsahu, v němž směřovalo proti měnícímu výroku ve věci samé, podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.